

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/177/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117222147
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117222147.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcov: 1. O. Z., J.. XX.X.XXXX, G. Y. XXX, XXX XX Y., 2. L. Z., J.. X.XX.XXXX, G. Y. XXX, XXX XX Y., obaja právne zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 863 017, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 5.9.2018, č. k. 20Csp/252/2017-84 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. o určení neprijateľnej zmluvnej podmienky.
- II. Zrušuje rozsudok vo výroku II. a III. a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zo dňa 5.9.2018 č.k. 20Csp/252/2017-84 rozhodol, cit:

„I. Súd určuje, že zmluvná podmienka- Spracovateľský poplatok: 122,78 eura, uhradený pri uzatvorení Úverovej zmluvy, uvedená v bode 1, časti I. Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 1.4.2010, uzatvorenej medzi stranami konania, je neprijateľná.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.“

2. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že strany konania uzatvorili dňa 1.4.2010 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobcom spotrebný úver vo výške 5000,- eur, s mesačnou splátkou vo výške 64,07 eura do 30.4.2010, a od 20.5.2010 vo výške 82,95 eura, ročnou úrokovou sadzbou 14,90%, RPMN 17,72%, priemernou RPMN 19,11%, konečnou splatnosťou úveru 20.3.2020 a celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 5057,09 eura. V bode 1.časti I. zmluvy je uvedený spracovateľský poplatok vo výške 122,78 eura. Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS vyplýva, že dňa 24.3.2016 žalobcovia predložili združeniu zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 1.4.2010, po posúdení ktorej ich združenie informovalo, že táto je podľa názoru združenie bezúročnou a bez poplatkovou a že v prípade, ak preplatili poskytnutý úver majú právo sa domáhať bezdôvodného obohatenia. Z výpisu z účtu mal súd za preukázané, že dňa 1.4.2010 bola

vyplatená suma 4877,22 eura a zároveň bol uhradený spracovateľský poplatok vo výške 122,78 eur z prostriedkov poskytnutého úveru podľa bodu 1 žiadosti o poskytnutie úveru. Z výpovede žalobcu v 1.rade vyplynulo, že tento mal za to, že ak zaplatí sumu 5000,- eur, ktorá mu bola poskytnutá, tak pôžičku splatí

3. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vec právne uzavrel tak, že medzi stranami sporu vznikol spotrebiteľský vzťah. Žalovaná poskytla žalobcom spotrebiteľský úver a to prostredníctvom tzv. „formulárovej“ zmluvy, ktorej predtlač formulára bola už vopred pripravená a dopisovali sa do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalobcov, pričom obsah zmluvy sa žiadnym podstatným spôsobom nemenil. Žalobcami namietaná absencia náležitosti a to celkovej výšky a meny poskytnutého spotrebiteľského úveru, podmienok upravujúcich čerpanie úveru ako aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, súd prvej inštancie posúdil tak, že tieto námietky sú nedôvodné. Čo sa týka výšky a meny poskytnutého úveru súd mal za preukázané, že táto je uvedená v správnej výške, nakoľko žalobcom bol poskytnutý úver vo výške 5000,- eur a až v dôsledku žiadosti žalobcov o poskytnutie úveru, v ktorej bol ako spôsob úhrady tohto poplatku označený spôsob zrazenia z poskytnutého úveru, bola žalobcom vyplatená suma 4877,22 eur, teda suma úveru po odpočítaní spracovateľského poplatku. Čo sa týka absencie ďalšej náležitosti, ktorou je výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, súd poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018 a 4Cdo/211/2017, v ktorých dovolací súd dospel k záveru, že nemožno od dodávateľov žiadať, aby v zmluvách uvádzali presný rozpis splátok na jednotlivé časti, ktorými sú istiny, úrok a poplatky. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že uvedená náležitosť bola naplnená, ak žalovaná v zmluve uviedla iba výšku splátky. V dôsledku uvedených skutočností súd prvej inštancie nemal za preukázané, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru je bezúročná a bezpoplatková, preto žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. Nakoľko žalovaná uplatnila námietku premlčania, súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal aj s tou skutočnosťou, či vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia došlo k premlčaniu, pričom mal za preukázané, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť v marci 2016, teda od oznámenia združenia HOOS, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a je bezúročná a bezpoplatková a na základe plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby mal súd prvej inštancie za premlčané jednotlivé platby žalobcov tri roky pred podaním samotnej žaloby, teda pred 12.10.2014. Pokiaľ ide o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky súd považoval zmluvnú podmienku, ktorou sa žalobcovia zaviazali zaplatiť žalovanému spracovateľský poplatok vo výške 122,78 eur za neprijateľnú z dôvodu, že tento poplatok považoval za plnenie, ktorému po materiálnej stránke spotrebiteľovi dodané nie je a slúži iba záujmom dodávateľa a nekorešponduje mu žiadny predmet plnenia od dodávateľa spotrebiteľovi, preto zmluvnú podmienku spočívajúcu v spracovateľskom poplatku vo výške 122,78 Eur uvedenú v bode 1, časti I. Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 1.4.2010 určil za neprijateľnú.

4. Voči predmetnému rozhodnutiu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia namietajúc nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Žalobcovia namietali tú skutočnosť, že súd prvej inštancie najskôr posudzoval námietku premlčania, pričom v dôsledku aplikácie 3 ročnej objektívnej lehoty dospel k záveru, že platby uskutočnené žalobcami žalovanej pred 12.10.2014 sú premlčané, čím vlastne potvrdil nárok žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom následne dospel k záveru, že k bezdôvodnému obohateniu ani nedošlo, nakoľko zmluva obsahovala všetky náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.. Namietali zmatečnosť rozhodnutia, nakoľko súd úverovú zmluvu rozdelil na dva nároky, pričom jeden zamietol z dôvodu premlčania a druhý z dôvodu, že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. Za bizarnú úvahu súdu označili žalobcovia aj konštatovanie súdu o spracovateľskom poplatku, keď jednak uvedený poplatok vyhlásil súd za neprijateľný, avšak zároveň konštatoval, že žalobcom bol poskytnutý úver vo výške 5000,- eur, keďže suma 122,78 eur bola zrazená z takto poskytnutého úveru na základe žiadosti žalobcov, a preto žalovaná si uvedenú sumu ponechala právom. Žalobcovia mali za to, že v predmetnom prípade je nevyhnutné aplikovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože dodávateľ konal s úmyslom získať na úkor spotrebiteľa bezdôvodné obohatenie vo forme úrokov a poplatkov. Žalobcovia poukázali na skutočnosť, že zákon ukladá dodávateľovi, čo má zmluva o úvere obsahovať aby transparentne informovala spotrebiteľa k čomu sa zaväzuje. Mali za to, že dodávateľ, ak neuvedie zákonom predpísané náležitosti, tak koná s úmyslom získať nezákonnú odplatu. S aplikáciou 10 ročnej premlčacej doby žalobcovia poukázali na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/14/2017, 2Co/193/2016, 3Co/85/2017, 4Co/17/2106, 5Co/278/2016, 6Co/278/2015, 7Co/84/2011, 8Co/44/2017 a iné. Žalobcovia zároveň poukázali aj na Komentár k Občianskeho zákonníku I., C.H.Beck, 2015,s.639: „V prípade otázky náhrady škody

ako sekundárneho nároku za porušenie práva bude podmienka zavinenia a protiprávneho konania dodávateľa splnená vždy už v okamihu, keď súd kvalifikuje zmluvnú podmienku ako neprijateľnú, čo plynie zo zákonného zákazu používania neprijateľných zmluvných podmienok a prezumpcie zavinenia, keďže dodávateľ má vždy minimálne nepriamy úmysel pri prijímaní plnení z akejkoľvek, a teda aj neprijateľnej zmluvnej podmienky. Navyše zákonné požiadavky odbornej starostlivosti a konania v súlade s dobrými mravmi dodávateľa ako profesionála, ktorý musí vo sfére svojho konania sústrediť aj zreteľ na ochranu práv slabšej zmluvnej strany, spojená so zákazom používať neprijateľné zmluvné podmienky vylučujú zavinenie vo forme nedbanlivosti“. Čo sa týka skutočnosti, že súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018 a 4Cdo/211/2017, žalobcovia uviedli, že tieto sa týkajú výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady ES 48/2008, teda zmlúv uzatvorených podľa zákona č. 129/2010 Z.z., pričom sporná zmluva bola uzatvorená podľa zákona č. 258/2001 Z.z... Na základe uvedeného žalobcovia žiadali napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. V zákonom stanovenej lehote podala voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie aj žalovaná namietajúc neprávny procesný postup zo strany súdu, ktorým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, taktiež namietala aj inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaná nesúhlasila so spôsobom akým sa súd vysporiadal s námietkou procesnej neprípustnosti konkrétneho žalobného návrhu na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienok, teda namietal skutočnosť ako sa súd vysporiadal s druhom žaloby podľa § 137 CSP. Poukázal na skutočnosť, že predmetná žaloba o určenie neplatnosti konkrétneho zmluvného ustanovenia nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia podľa § 137 písm. d), a teda ju mal súd zamietnuť. Žalovaná mala za to, že určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je možné len za predpokladu, ak je to nevyhnutné na ochranu individuálnych spotrebiteľských práv, resp. ak sa žalobou dodávateľ domáha od spotrebiteľa plnení na základe neplatných neprimeraných zmluvných podmienok. V predmetnom spore však žalobu podával samotný spotrebiteľ, teda nebolo možné spornú podmienku vyhlásiť za neprijateľnú. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie sa s uvedenou námietkou v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal. Žalovaná taktiež nesúhlasila s dôvodmi, pre ktoré súd prvej inštancie vyhlásil zmluvnú podmienku za neprijateľnú a to z dôvodu, že medzi zmluvnými stranami bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá je absolútnym obchodom doplneným osobitnými pravidlami spotrebiteľského práva, teda v zmysle § 499 Obchodného zákonníka mala žalovaná právo na dojednanie odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov. Žalovaná taktiež mala za to, že súd nemôže skúmať neplatnosť zmluvnej podmienky týkajúcej sa odmeny dodávateľa za poskytnutie úveru, pričom poukázala na článok 1 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvných, v zmysle ktorých zmluvné podmienky, ktoré odrážajú závažné zákonné ustanovenia nepodliehajú ustanoveniam tejto smernice, teda nakoľko sa zákonná úprava premietla do zmluvnej úpravy, táto je vylúčená z prieskumu a nespĺňa atribúty neprijateľnej zmluvnej podmienky. Rovnako má žalovaná za to, že ani podľa § 53 ods. 1, druhej vety Občianskeho zákonníka, nemožno uvedenú zmluvnú podmienku preskúmať. V súlade s uvedeným žalovaná navrhla, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že návrh na určenie zmluvnej podmienky za neprijateľnú zamietne a prizná žalovanej nárok na náhradu trov konania.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutom rozsahu ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. je potrebné potvrdiť a vo výroku II. a s ním súvisiacom výroku III. je potrebné zrušiť.

7. Žalovaný v podanom odvolaní vytykal rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadol s ním tvrdenou skutočnosťou o chýbajúcom naliehavom právnom záujme na požadovanom určení neplatnosti zmluvných podmienok. K uvedenému odvolací súd uvádza, že možnosť súdu, aj bez návrhu výslovne uviesť neprijateľnú zmluvnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy vo výroku rozhodnutia, je upravená v § 298 ods. 1 CSP. Účelom takého výroku, ktorý môže byť prijatý aj na návrh, aj bez návrhu strany sporu - spotrebiteľa, je to, aby dodávateľovi vznikla povinnosť zdržať sa používania takej podmienky vo všetkých zmluvách so spotrebiteľmi, resp. aj podmienky s rovnakým významom. Túto povinnosť na základe výroku môže uplatniť každý spotrebiteľ dotknutý podmienkou opísanou vo výroku takéhoto rozsudku. Pokiaľ žalovaný namietka nedostatok naliehavého

právneho záujmu na určenie takejto neprijateľnosti zmluvnej podmienky, tak zo samotného zákonného ustanovenia (najmä § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa) priamo vyplýva tento naliehavý právny záujem spotrebiteľa na takomto určení neplatnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky a vyslovenia jej neplatnosti. Naliehavý právny záujem je daný, nakoľko len určovacou žalobou sa môže odstrániť stav neistoty, v ktorom sa žalobcovia nachádzajú, pretože len deklarováním vyslovenia neplatnosti zmluvných podmienok uvedených v zmluve o úvere, môže naďalej argumentovať vo vzťahu k žalovanému, aby si naďalej z tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky neuplatňovali voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

8. Čo sa týka samotnej neprijateľnosti zmluvnej podmienky odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie spočívajúcom v tom, že sa jedná o podmienku, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu, nakoľko sa jedná o finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a v skutočnosti slúži iba záujmom dodávateľa. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že spracovateľský poplatok predstavuje plnenie, ktoré v skutočnosti odráža spracovanie a náklady veriteľa za poskytnutý úver. Tento poplatok nemá rozumný ekonomický základ, ktorý by opodstatňoval jeho znášanie spotrebiteľom.

9. Odvolací súd vzhľadom na námietku žalovaného, že tento poplatok predstavuje odmenu za poskytnutie úveru podľa § 499 Obchodného zákonníka, k uvedenému uvádza, že z označenia predmetného poplatku ako spracovateľský vyplýva, že sa jedná o poplatok za spracovanie úveru, t.j. za úkony na strane veriteľa súvisiace s poskytnutím úveru akými sú napríklad úkony spočívajúce v preverení bonity klienta, úkony súvisiace s vypracovaním a uzavretím zmluvy a iné s tým súvisiace úkony, ktoré sú internou záležitosťou veriteľa. Na základe uvedeného odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, ktorý predmetné plnenie označil za odplatu za poskytnutie úveru, nakoľko uvedené jednoznačne nevyplýva zo zmluvy. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že na platné dojednanie určitého zmluvného ustanovenia je nevyhnutné, aby ustanovenie bolo dojednané jasne, zrozumiteľne a určito, v dôsledku čoho nemožno teda odplatu za poskytnutie úveru skrývať pod pojem spracovateľský poplatok, keďže uvedené konanie dodávateľa je spôsobilé uviesť spotrebiteľa do omylu čo sa týka posúdenia charakteru jednotlivých plnení, na ktoré sa dodávateľovi zaviazal. Na základe uvedeného odvolací súd posúdil tento poplatok podľa jeho názvu, a teda ako poplatok, nie ako odmenu za poskytnutie úveru podľa § 499 Obchodného zákonníka. Uvedený postup súdu vyplýva z ustanovenia §54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Vzhľadom na uvedené odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že nakoľko súd prvej inštancie správne posúdil dojednanie o povinnosti zaplatiť dodávateľovi predmetný poplatok ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, dohoda o povinnosti zaplatiť spracovateľský poplatok je neplatná a žalovanému nárok na jej zaplatenie nevznikol.

10. Na základe uvedených skutočností odvolací súd posúdil odvolanie žalovaného za nedôvodné a rozsudok vo výroku I. ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

11. Čo sa týka odvolacích námietok žalobcov voči výroku II. napadnutého rozhodnutia, ktorí vo svojom odvolaní namietali zmätočnosť rozhodnutia z dôvodu, že súd prvej inštancie najskôr posúdil spracovateľský poplatok ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom následne konštatoval, že tento poplatok bol žalovanému vyplatený v súlade so zákonom, k uvedenému odvolací súd uvádza, že rozhodnutie Súdného dvora EÚ vo veci C-377/14 zo dňa 21.4.2016 riešilo obdobnú právnu otázku ako je v uvedenom prípade, a to či je možné do celkovej výšky úveru zahrnúť aj sumu, ktorá je následne spotrebiteľovi zrazená titulom poplatku, pričom tento dospel k nasledujúcim záverom:

„81. Svojou štvrtou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru“ obsiahnutý v článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode I prílohy I tejto smernice.

83. Treba pripomenúť, že celková výška úveru v zmysle smernice 2008/48 je v jej článku 3 písm. l) vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere.

85. Keďže je pojem „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ vymedzený v článku 3 písm. h) smernice 2008/48 ako „súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom“, vyplýva z toho, že pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru preto nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa.

86. Do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť.

87. Treba zdôrazniť, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru.

91. Vzhľadom na vyššie uvedené treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“

12. V súvislosti s vyššie uvedeným, najmä bodom 91 rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C377/2014, bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť, či zmluva o splátkovom úvere zo dňa 1.4.2010 obsahuje zákonom požadované náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľskom úvere.

13. Ďalšia odvolacia námietka žalobcov spočíva v zmätočnosti rozhodnutia, keďže súd prvej inštancie najskôr v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobcovia majú nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a následne dospel k záveru, že tento nárok nemajú.

14. V dôsledku uvedenej odvolacej námietky sa odvolací súd zaoberal tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. či neexistuje taká vada, ktorá by bola spôsobilou mať za následok žalobcami namietané nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

15. Ustanovenie § 220 CSP určuje obsahové náležitosti rozhodnutia súdu. Obsah odôvodnenia rozhodnutia je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR. Ak súd pri odôvodnení rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 220 ods. 2 CSP, dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym spôsobom. Odôvodnenie rozhodnutí je pre strany sporu významné z hľadiska vysvetlenia ako súd ich vec posúdil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, aké právne predpisy na vec aplikoval a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodnutí vo veci samej. Odôvodnenie rozhodnutia v tomto smere tvorí súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

16. V preskúvanom rozhodnutí súd prvej inštancie vo výroku II žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, keď v bode 29 napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, cit. „za nepremičané považoval úhrady žalobcov vo výške 260,49 Eur a preto žalobu v časti prevyšujúcej túto sumu z dôvodu premičania zamietol“, pričom v bode 33 napadnutého rozhodnutia uvádza, cit.: „žalobca nemá nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia“. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že ide o vnútorne nesúladne rozhodnutie, ktoré si v jednotlivých bodoch odôvodnenia vzájomne protirečí a svojim obsahom tak vyvoláva zmätočnosť.

17. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie, a preto je vždy nevyhnuté takéto rozhodnutie zrušiť najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

18. Odôvodnenie rozhodnutia je jeho dôležitou obsahovou náležitosťou, ktorá musí plniť niekoľko funkcií. Predovšetkým musí presvedčiť strany sporu o správnosti postupu súdu a o zákonnosti jeho rozhodnutia, čím sa napĺňa jedno zo základných pravidiel konania posilňovanie dôvery účastníka

súdneho konania v správnosť rozhodovania, ktoré následne vedie k tomu, aby fyzické resp., právnické osoby dobrovoľne plnili svoje povinnosti vyplývajúce z vydaného rozhodnutia. Nemenej dôležitou funkciou je aj kontrolná funkcia spočívajúca v tom, že každé rozhodnutie je možné preskúmať, pričom presvedčivé odôvodnenie môže zamedziť zbytočnému uplatňovaniu opravných prostriedkov. Pokiaľ absentuje logická nadväznosť výroku a odôvodnenie je vnútorne nesúladne, takéto rozhodnutie napĺňa znaky zmätočnosti a arbitrárnosti.

19. Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia či zdôvodnenia aj k protichodnému právnomu záveru. Rovnako treba kvalifikovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006).

20. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu vo výroku II. vyššie uvedené kritériá kladené na odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa, na čo dôvodne poukazuje žalobca vo svojom odvolaní. Je tomu tak predovšetkým z dôvodu, že závery prijaté prvoinštančným súdom uvedené v odôvodnení rozhodnutia si navzájom protirečia, a preto rozhodnutie nenapĺňa požiadavku dostatočnej zrozumiteľnosti a presvedčivosti.

21. S poukazom na uvedené odvolací súd považoval napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za zmätočné, vnútorne rozporné a nespôsobilé preskúmania odvolacím súdom, odnímajúce stranám sporu právo na spravodlivý proces, a preto odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II a III podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

22. Úlohou súdu prvej inštancie bude vec znova prejednať, pričom sa bude musieť vysporiadať s vyššie uvedeným rozhodnutím SD EÚ C377/14 zo dňa 21.4.2016 a v súvislosti s uvedeným aj so skutočnosťou, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti uvedené v ustanovení § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. ako aj jednoznačne uzavrieť, či žalobcom vzniklo právo na bezdôvodné obohatenia a ak dospeje k záveru, že títo majú právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, až následne sa môže zaoberať námietkou premlčania. Zároveň však súd prvej inštancie bude povinný formulovať odôvodnenie rozhodnutia spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská

23. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).